

Arrest

nr. 114 080 van 21 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 mei 2013 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 september 2013.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 31 mei 2013. De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). De tweede bestreden beslissing betreft een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats van 31 mei 2013.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog aangaande de schending van “de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dd. 29.07.1971” doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Ook het betoog met betrekking tot de artikelen 3, 5, 8 en 14 van het EVRM doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Aangaande artikel 14 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij slechts in de hoofding van het tweede middel naar dit artikel verwijst, maar dat zij nalaat uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling precies zou schenden, zodat dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk is.

Aangaande artikel 5 van het EVRM stelt de verzoekende partij dat haar veiligheid geenszins gewaarborgd is in haar land van herkomst aangezien zij blootgesteld zal worden aan represailles

wegens landverraad. De Raad merkt op dat de verzoekende partij op vage wijze verwijst naar feiten die reeds werden afgewezen bij voorgaande asielaanvragen, dan wel naar elementen van huidig relaas naar aanleiding van haar derde asielaanvraag dewelke op 31 mei 2013 niet in overweging werd genomen, en deze onvoldoende zijn om tot een schending van artikel 5 van het EVRM te kunnen besluiten.

De verzoekende partij beperkt zich in het kader van artikel 3 van het EVRM tot de stelling dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst blootgesteld is aan represailles, slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen, voor haar veiligheid, fysieke integriteit en leven vreest, nog steeds wordt gezocht en mishandeld of vermoord zal worden omwille van haar Rom-afkomst. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. Zij dient enig verband met haar persoon aannemelijk te maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat. Wat de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM betreft maakt de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij in België over een familieleven beschikt. Zij beperkt zich tot de loutere bewering een feitelijk gezin te vormen met haar vriendin waarmee zij de intentie heeft te huwen. Wat betreft haar privéleven beperkt zij zich tot de stelling "een band (...) in België" te hebben opgebouwd, zich te hebben geïntegreerd in de maatschappij en hiervoor de nodige inspanningen te hebben geleverd. Gelet op het vage en algemene karakter van dergelijke verklaringen, kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij evenmin aantoonbaar dat de door haar opgebouwde band(en) en integratie in België een dergelijke intensiteit hebben dat een verbreking van deze als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Een schending van voornoemd artikel 8 wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij aankaart gelijktijdig met de bestreden beslissing te worden vastgehouden in een gesloten centrum en zich bovendien in de asielprocedure te bevinden, dient erop geduid dat het in casu een uitzonderingssituatie betreft, daar artikel 74/6, § 1bis van de vreemdelingenwet - waarnaar wordt verwezen middels artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 als rechtsgrond op basis waarvan de bestreden beslissing onder meer is genomen - een afwijking vormt op het uitgangspunt dat de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde slechts een beslissing tot weigering van verblijf treft met een bevel om het grondgebied te verlaten op het ogenblik dat de asielaanvraag van de onregelmatige vreemdeling afgewezen wordt. Zoals in casu het geval is, treft (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag van een (vastgehouden) asielzoeker in onregelmatig verblijf waarbij objectieve omstandigheden erop wijzen dat oneigenlijk gebruik gemaakt wordt van de asielprocedure. Deze gegevens worden gesteund door de stukken van het administratief dossier.

In de mate waarin het beroep gericht is tegen de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis), zijnde de tweede bestreden beslissing, dient gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen geen rechtsmacht heeft, omdat tegen deze beslissing een rechtsmiddel openstaat bij een ander rechtscollege."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 5 november 2013 staat het volgende vermeld: "De advocaat van de verzoekende partij geeft aan dat er verschillende aanvragen zijn geweest door de verzoekende partij die Romazigeuner is. Geen vraag tot horen indienen zou impliceren dat de verzoekende partij volledig afstand zou doen van haar asielaanvraag, hetgeen zij niet wil en dat is de reden waarom werd gevraagd om gehoord te worden."

Het is duidelijk dat, indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar ter terechtzitting geen enkele opmerking uit, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET